wane Issa, kes keik innimesse-lapsed armastab, ka teile rohkeste pakkus; kui patto-pimmedus ja rummalus woimust teie ülle wöttis, ja teie jo siin ihho-pölwes, patto ja rummalusse läbbi, keigesugguse önnetusse ja willetsusse sisse sattusite! Oh kuida läks südda kurwaks, et teie mitto rasket koorma muidogi kandes, patto läbbi omma risti ja hädda weel suremaks töstsite. Ehk teie ei wöttaks ka sedda tullewat ello tähhele pañna, kus Jummal iggaühhe kätte maksab temma tööd möda, siis kihhutago teid ommeti se mapeälne ello, mis patto- ja rummalusse läbbi hukka ja nurja lähhäb, sedda ärrawallitseda, mis jubba siin ilmas teile heaks tulleb, ja sedda wihkada, mis kohhe siin teil kahjuks on. Ärge siis pange pahhaks, kui teile monned Juttud aian, ja nende sees teile selgeks teen, mis kahjo, se rummal pattune, ja holeto ello, sadab! Wötke neid

neid hea melega kuulda ja öppige neist, patto- önnetusse eest, ennast hoidma.

I.

Ühhe sure külla sees, maan-te äres, sai kahhe aasta eest, Halliko Tomas, sures waesusses hirmsa surma. Temma olli rikka ja joudsawa perrewannematte ainus poeg, kes tedda targaste ja holega kauni te kaswatasid. Aegsaste öppetasid nemmad tedda ramatut luggema ja moistma, öppetasid ja sundisid tedda ka tööd teggema, hoidsid tedda, et ta kurja ei sanud paljo nähha, egga kuulda, ja karristasid tedda wahhest ka, kui lapsel hirmo tarwis läks. Nenda kaswis temma kangeks; ja kui ta seitsmetteistkümmend aastad hakkas käima, pandi tedda kirriko-öppetaja jure luggema. Öppetaja olli temma luggemisse- ja moistmissega öiete hästi rahhul, ja wöttis tedda lauale wasto. Ei tännini olnud Tomal süüd, eg-